



El grup Bauma va obrir el festival, dissabte al vespre a Can Masferrer

## Balla Montornès tanca amb molt públic l'edició del 15è aniversari

El festival de ball folk va omplir la masia de Can Masferrer amb l'actuació de tres grups

### Montornès del Vallès

Patricia Cuní

En l'any del seu quinzenès aniversari, el festival folk Balla Montornès es va omplir de caps de cartell i es va saldar amb un èxit de públic i de participació. Malgrat les obres del TAV per la zona de la masia de Can Masferrer, el públic es va acostar a les 200 persones. La festa, com ja és tradició, es va allargar fins ben entrada la nit. Bauma, La Banda d'en Vinaixa i la fusió de La Coixinera i L'Escandall van posar la música, mentre que el públic va fer la resta per posar el llistó molt alt per a l'any que ve. Enguany, a més, el nou emplaçament de la Torre de

les Aigües, a tocar de l'era, donava un to encara més emotiu a la vetllada.

Encara era clar a les nou del vespre quan l'era de Can Masferrer va començar a rebre els aficionats més fidels al Balla Montornès. El festival, que organitza la Colla de Drac i Diables de Montornès del Vallès, s'ha anat consolidant amb el temps com una cita ineludible per als amants del ball folk, en qualsevol de les seves variants. La formació catalana Bauma va ser l'encarregada d'obrir foc. Amb un llarg recorregut i una experiència encara més àmplia, els seus membres van portar a Masferrer peces tradicionals de la Mediterrània tocades amb instruments de tot arreu –des de la

*darbukka* africana fins al *bodhrán* irlandès. A mesura que els dansaires escalfaven motors, Bauma va deixar pas a la veterana La Banda d'en Vinaixa, que enguany celebra el desè aniversari amb nou disc. Al so de la tarota, la gralla, el sac de gemecs o l'acordió, el quartet de músics vallesans va aconseguir omplir l'era de Can Masferrer amb moltes parelles disposades a gaudir de pasdobles, valsos, polques i masurques. Els últims a pujar a l'escenari van ser els catalans La Coixinera i els valencians L'Escandall. Dues formacions que s'han fusionat per gestar *Titani*, una proposta musical eclèctica i contundent.

## Un sopar tanca la Primavera Poètica de la Garriga

Divendres es va presentar el muntatge 'Pagant Sampere canta'

### La Garriga

EL 9 NOU

Cants improvisats com les *nyacres*, les corrandes i els *garrotins* van marcar el ritme del sopar de cloenda del festival Primavera Poètica de la Garriga, que va atraure dissabte unes 70 persones. El temps tèrbol va obligar a celebrar-lo a l'interior, a l'auditori de l'Escola de Música. Mentre els plats i els porrons corrien per les taules, quatre acordionistes, Guida Sellarès, Marçal Ramon, Joan Ilari i Michele Puddu, animaven els assistents. En acabat, tres cantaires del col·lectiu Cor de Carxofa, dedicat a la promoció de les diferents variants

de cants improvisats, Panxito, Marta Rius i Guillem Balaz, van oferir els seus cants rimats, que tractaven temes d'actualitat, propostes que els feia el públic i alguns elements i personatges locals, en un joc constant amb els assistents, a qui van fer participar.

El dia abans, divendres, hi va haver el darrer recital del certamen, *Pagant Sampere canta*, a partir de 24 poemes triats entre l'àmplia obra, de més de 20 títols, de Màrius Sampere (1928). Davant d'una trentena de persones, el muntatge, amb Jordi Condal recitant, videoprojeccions de Kippelboy i Manel Salas al

violí elèctric, va recórrer la poètica de Sampere, d'un punyent to metafísic. El poeta fins i tot va recitar algunes peces del seu darrer llibre, *Ens trobarem a fora*.

Aquest darrer cap de setmana de la Primavera Poètica de la Garriga tanca un mes i mig de festival que, amb 21 actes programats, ha fet passar des de poetes com Jordi Llavina, Jaume Subirana, Àlex Susanna, Feliu Formosa, Montserrat Abelló i Francesc Garriga, entre molts d'altres, fins a muntatges sobre Pere Quart, poesia llatina o Palau i Fabre, amb una consolidació notable del públic assistent.

## Salem

Anna Ballbona  
Periodista



**I**maginin: un escriptor que ha de fer front a totes les dificultats del món per publicar, pels temes que aborda i per la llengua amb què escriu. Perquè

l'escriptor té el caprici de fer servir una llengua terriblement fragmentada, retallada pels efectes dels despotismes, declarats o tolerats, que actuen al seu país i voltants. Imaginin que aquest escriptor funda un diari en la seva llengua, no s'arronsa, publica articles, idees, punts de vista diferents, dissidents.

Aquest poeta i novel·lista no combrega amb rodes de molí, fuig de fonamentalismes, es reconeix d'una regió més avançada, més oberta. Imaginin, allà els senyors del centre n'hi diuen regió. Els seus versos eròtics (*El meu cor ha embogit / i jo xucla que xucla, com una sangonera / quin desafiament / quan em diu que en vol més*) són percebuts com a subversius. Entre l'espasa i la paret, l'escriptor és amenaçat i ha de marxar, i deixa família i fills.

Aquesta ben bé podria ser la història d'isolament d'alguns intel·lectuals catalans que van fugir cap a l'exili amb el Bibliobús menat pel granollerí Miquel Joseph, o la història dels que es van quedar, o dels que ni una cosa ni l'altra, com l'Eugeni Xammar, de qui dimarts tindrem novetats interessantíssimes a través de la seva biografia, *Periodisme? Permetin! La vida i els articles d'Eugeni Xammar* (Símbol Editors). Però aquesta és la història de Salem Zenia, poeta i novel·lista que prové de la regió de la Cabília algeriana, i que viu ara a Catalunya, refugiat, acollit pel PEN Català.

*La història de Zenia podria ser la de molts intel·lectuals catalans exiliats*

La seva història la va explicar a la Primavera Poètica de la Garriga, on va ser convidat fa unes setmanes per recitar els seus poemes, en amazic, de *Sol cec. Poemes d'amor i de lluita* (Accent Editorial). L'amazic és la llengua que parlen també molts dels marroquins que tenim entre nosaltres. Ara té embastada una novel·la, on relata el trencadís intern d'Algèria després d'obtenir la independència de França. Sap que és un risc publicar-la.

Des d'un pam de nació com la nostra, carregada d'història torturosa, el deure natural és acollir-lo. I resseguir els seus versos també subversivament: *Estic xop de suor, / el cor s'ha revoltat, / la mà palpa l'esquena / i el peu desficiat penetra ben endins*.